

Отже, За допомогою такого роду комплексних показників усуваються суперечності, що виникають при оцінці різноспрямованого руху становлячи його елементів. Співвідношення величини потенціалу з кінцевими результатами функціонування дає комплексне уявлення про ступінь використання виробничих ресурсів і резерви підвищення ефективності виробництва. За наявності вказаних даних з'являється можливість об'єктивнішого визначення напрямів оптимізації структури потенціалу і шляхів його подальшого нарощування.

Список використаних джерел

1. Василенко В.О. Антикризове управління підприємством: Навч. посібник. – Київ: ЦУЛ, 2015. – 504с.
2. Федонін О.С., Рєпіна І.М., Олексик О.І. Потенціал підприємства: формування та оцінка: Навч. посібник. – К.: КНЕУ, 2014. – 316с.
3. Донець Ю.Ю. Ефективність використання виробничого потенціалу. - Київ.: Знання, 2016. - 123 с.

Македон Галина,

к.е.н., старший викладач кафедри менеджменту
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м. Ніжин

ВПЛИВ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ НА СПОЖИВЧІ ТЕНДЕНЦІЇ СІЛЬСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ

Тривалий час домогосподарствам не приділялася належна увага в економічній сфері, хоча вони є невід'ємними суб'єктами економічної системи. Це й нині впливає на якість отриманої інформації і, відповідно, висновків і рекомендацій. В Україні отримання інформації про домогосподарства вперше передбачалося Програмою Першого Всеукраїнського перепису населення. У попередні переписи населення замість поняття «домогосподарство» використовувалося поняття «сім'я». Перехід від «сім'ї» до «домогосподарства» здійснений для можливості міжнародних зіставлень за демографічними та соціально-економічними показниками.

Під оптимізацією структури сукупних витрат домогосподарств розуміємо збільшення частки заощадження і, відповідно, зниження споживання, оскільки це є метою на регіональному і національному рівнях. Один із очевидних шляхів – збільшити рівень доходів населення. Адже процеси розрахунку споживчого кошика, прожиткового мінімуму і, відповідно, мінімальної заробітної плати є взаємопов'язаними процесами. І нині – це «замкнуте коло» бідності, оскільки реально жоден із цих показників не задовольняє навіть базові потреби домогосподарства. Тобто в умовах податкового тиску і низького рівня доходів домогосподарств не має необхідного соціального захисту, а через неможливість заощаджувати (і це вже як наслідок) – примножувати власні доходи.

Законодавство України не регулює належним чином економічний та фізичний доступ всіх верств населення до продовольства, що є одним із основних

вимірів продовольчої безпеки держави згідно з загальновизнаною міжнародною практикою. Відсутність дієвого механізму моніторингу продовольчої безпеки усіх верств населення унеможлиблює побудову ефективної моделі адресної фінансової соціальної допомоги. Саме тому необхідним є запровадження Індексу продовольчої безпеки домогосподарств (HFIAS – Household Food Insecurity Access Scale), який за результатами опитування домогосподарств, визначатиме існуючі проблеми у доступі різних верств населення до їжі та дозволить виявляти відповідні продовольчі потреби домогосподарств. На основі даних Індексу необхідно формувати державні програми соціальної допомоги, спрямовані на забезпечення продовольчої безпеки усіх верств населення (Додаток К).

Крім того, суттєвого вдосконалення потребує інституціональне середовище, враховуючи сучасні процеси децентралізації владних повноважень.

До основних домінант, які мають бути покладені в основу парадигми децентралізації владних повноважень в Україні, відносимо:

1. Удосконалення інституціонального середовища функціонування органів місцевого самоврядування.

2. Гармонізація вертикального та горизонтального владного прояву в напрямі збалансованого й комплексного розвитку сільських і міських територій.

3. Модернізація системи стратегічного програмування просторового розвитку на основі поєднання інтересів домогосподарств, територіальних громад регіонів та держави.

4. Відмова від політики перерозподілу ресурсів, особливо фінансових, на користь регіонів до мотиваційної стратегії територіального розвитку, яка б створювала рівні можливості для реалізації їх наявних конкурентних переваг.

5. Запровадження аксіологічної моделі деконцентрації функції соціальної комфортності і соціального захисту населення виключно за місцем його проживання, віддаючи перевагу створенню нових робочих місць.

6. Локалізація економічної сфери з важелями підтримки кластерних формувань, технопарків, технополісів, логістичних платформ, індустріальних парків, виробничо-збутових кооперативів та інших новітніх територіально-виробничих форм оптимізації господарства.

7. Залучення місцевих ініціатив до вирішення проблем охорони довкілля та раціонального природокористування, особливо у частині ефективного використання земель і оздоровлення лісових ресурсів комунальної форми власності, малих річок, озер, цілісних екосистем, флори і фауни, ліквідації стихійних сміттєзвалищ.

В Україні ще не сформувалася національна система екологічного управління в її європейській цілісності державного, громадського і корпоративного (бізнесового) екологічного менеджменту. Нині домінує державна система управління у галузі охорони навколишнього природного середовища. Держава фактично «монополізувала» екологічну відповідальність, що призвело до послаблення відповідальності природокористувачів – суб'єктів господарювання та власників землі й основних фондів [1].

Оскільки допоки ні населення, ні бізнес-структури, ні органи місцевого самоврядування самотужки неспроможні докорінно виправити ситуацію, тому актуалізується питання консолідації (навколо органів державного управління) зусиль усіх зацікавлених осіб і доступних ресурсів для підвищення результативності державної екологічної політики. При цьому дуже важливим убачається зважене використання її елементів.

Місцеві ініціативи є надійним і апробованим інструментом розвитку сільських територій. Це відповідає сучасним європейським уявленням про спонукальні мотиви та фактори розвитку сільських населених пунктів[2].

Трактування місцевих ініціатив лише як законодавчих не збігається з практикою. Для їх активації та стимулювання потрібні інституціональна підтримка, у тому числі на організаційному рівні, а також подальше поширення практики співфінансування проектів для їх впровадження. Одним з чинників активної реалізації місцевих ініціатив є залучення до процесу неформальних лідерів, які повинні пройти кваліфікаційний добір, навчання, тренінги та отримати інформаційну і правову підтримку на початковому етапі їх впровадження.

З огляду на те, що саме місцевий (обласний, міський) рівень є рівнем реалізації конкретних заходів, основні зусилля з реалізації національної екологічної політики визнано необхідним сконцентрувати на регіональному та місцевому рівнях. Нинішня адміністративно-інституційна структура державного екологічного управління є переважно централізованою з дублюванням функцій на регіональному та місцевому рівнях. Це часто призводить до конфліктів і безвідповідальності. Тому під час формування громадянського суспільства й ринкової виробничої інфраструктури функції і відповідальність державного управління мають бути перерозподілені на національному рівні. Саме тому розпорядженням Кабінету Міністрів України щодо реалізації «Основних напрямів державної політики України в галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки» визначено подальші кроки впровадження екологічної політики, здійснення якої передбачено такими шляхами:

- розробка та впровадження місцевих планів дій з охорони навколишнього природного середовища;
- розвиток та впровадження механізмів реалізації регіональної (місцевої) екологічної політики;
- розвиток взаємодії з місцевою владою та іншими зацікавленими сторонами.

Саме комплексне втілення вказаних домінант, на наше переконання, дозволить оптимізувати процес формування споживання та заощаджень у регіональному аспекті.

Список використаних джерел

1. Бутко М. П. Архітектоніка конкурентоспроможності регіонів України в контексті євроінтеграції : монографія / М. П. Бутко. – К. : АМУ, 2016. – 452 с.

2. Садова У. Я. Соціальні пріоритети регіональної політики України у ретроспективах наукової спадщини М. І. Долішнього / У. Я. Садова // Регіональна економіка. - 2016. - № 2. - С. 13-17

Метейко Анастасія,
студентка

Македон Галина,
к.е.н., старший викладач кафедри менеджменту
ВП НУБіП України «Ніжинський агротехнічний інститут»
м. Ніжин

ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ВЕНЧУРНИХ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ФОНДІВ В УКРАЇНІ

Венчурна інвестиційна діяльність у розвинених країнах світу є одним із найважливіших інструментів фінансування інноваційних секторів економіки, зростання конкурентоспроможності країн і зниження ризиків індивідуальних інвесторів. Як ілюструє досвід найбільш успішних в інноваційній сфері країн, венчурне підприємництво є важливою формою фінансування інноваційних проєктів, що не лише стимулює інноваційні процеси на окремо взятому підприємстві, але й позитивно впливає на ринок загалом: підвищує рівень конкуренції, стимулює до зростання рівня професіоналізму персоналу та підвищення наукового та виробничо-технічного рівня.

Незважаючи на те, що в Україні найважливішою стратегічною складовою державного управління багато разів проголошувався курс на розвиток науки та науково-технічної сфери, в країні ще й досі відсутня зважена інвестиційна політика, яка була б спрямована на активну фінансову підтримку інноваційної діяльності. Венчурні фонди належать до важливих базових елементів загальної системи венчурного інвестування, однак їх діяльність в Україні є ще далекою від європейського зразка.

Найпривабливішими сферами, в які інвестують венчурні фонди в Україні, є будівництво, переробка сільгосппродукції, харчова промисловість, роздрібна торгівля, в той час, як у країнах Європейського Союзу і в США — це інвестиції в інновації. Венчурні фонди в Україні використовуються переважно для оптимізації управління активами фінансово-промислових холдингів та зниження податкового навантаження, тоді як венчурне інвестування у світі залишається одним із найважливіших джерел капіталу для компаній, швидке зростання та розвиток яких постійно потребує додаткових зовнішніх інвестицій (як правило, це підприємства малого та середнього бізнесу).

Відповідно до Закону України «Про інститути спільного інвестування» венчурний фонд являє собою недиверсифікований інститут спільного інвестування закритого типу, який здійснює виключно приватне розміщення цінних паперів інституту спільного інвестування серед юридичних та фізичних осіб.